

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Smrt mariborskega trgovca, V Mariboru na Koroški cesti je 3. januarja umrl 65 letni veletrgovec Leopold Gusei. S pridnostjo in trgovsko umnostjo ter poštenostjo je razširil v povojnih letih svojo specerijsko trgovino na Koroški cesti v obsežno velepodjetje, ki je zalagalo z blagom trgovce po Dravski dolini. Rajni je bil dobra duša, ki je imel odprto srce in roko za reveže. Zapustil je ženo z dvema otročičema. Blagopokojnemu bodi ohranjen časten spomin — žalujoči rodini pa naše sožalje!

Zadnja pot uglednega posestnika na Pobrežju pri Mariboru. Dne 29. decembra je umrl pri nas obče spoštovani in ugledni posestnik Šmirmaul Jožef. Rajni je bil zelo umen gospodar in je imel svoje posestvo vzorno urejeno. Za vse, ki so se zatekli k njemu po nasvete ali prosili kaj drugega, je bil prava dobričina. Z ženo, ki je prav tako dobrosrčna kot on, je vzgojil svojo številno družino v strogo katoliškem duhu. Njegovi sinovi sodelujejo pri Fantovskem odseku in Prosvetnem društvu že od vsega početka, hčerke pa pri Marijinih družbenkah. V njegovo hišo so prihajali samo katoliški časopisi. Sovražnika na Pobrežju radi svojega blagega značaja gotovo ni imel. Nepregledne vrste moških in žena so ga na starega leta dan spremljale iz hiše žalosti k zadnjemu počitku. Prihiteli so številni gasilci, katerih velik podpornik je bil, magdalenski svečarji z novo zastavo, člani FO v krogih so tvorili častno stražo, člani Prosvetnega društva, Krščanska ženska zveza z zastavo, zastopniki občinskega odbora z županom na čelu in še mnogi drugi. Pet gg.

duhovnikov ga je spremljalo na zadnji poti, ob grobu pa se je od rajnika poslovil g. dr. Meško, ki je vodil tudi pogrebne obrede. Z v srce segajočimi besedami se mu je zahvalil za vsa njegova dobra dela, predvsem v odboru za zidanje nove župne cerkve sv. Magdalene. Njegovi preostali, ki žalujejo za rajnim, bodo našli tolažbo v presv. Srcu Jezusovem, kateremu je bila njegova hiša posvečena. Ko so pevci odpeli žalostinke, se pogrebelci dolgo niso razšli, saj ni mogoče verjeti, da je ugasnila sveča življenja možu, ki je bil tako močne narave in katerega smo vsi tako zelo cenili in spoštovali. Naj bo rajnemu Šmirmaulu domača zemlja lahka — preostali pa naše sožalje! — 200 din za novo bogoslovje namesto cvetja na grob pokojnega g. Jožeta Šmirmaula sta darovala Josip in Elizabeta Purgaj.

Smrt blagega očeta. Po kratki bolezni je umrl blagi oče Anton Voglar, dolgoletni mizar na Meljskem hribu pri Mariboru. Pokojni je bil dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja« in dober krščanski mož. Naj mu sveti večna luč — preostali sorodnikom, predvsem ženi in otrokom, pa naše sožalje!

Smrtna primerja v št. Janžu na Dravskem polju. Smrt je pokosila vrlo mater petih še ne preskrbljenih otrok v cvetu let. V 30. letu je umrla v splošni bolnišnici v Mariboru Marija Sagadin, roj. Pesek, posestnica v Prepolah. — Nadalje je pokosila tudi 60 letno Marijo Pesek, posestnico prav tako v Prepolah. Poslednja zapuščila troje otrok, obe pa žalujočega moža. Bili sta obe vzorni krščanski ženi in materi ter upamo, da

GOSPODINJE, ŽENE IN DEKLETA,

Vaš list je

Pišite po eno brezplačno številko, v kateri bo neko posebno razveseljivo pismo za Vas!

UPRAVA MARIBOR,
KOROŠKA CESTA 5

je Bog njuna dobra dela poplačal z večnim plačilom. Žalujočima možema in otrokom ter ostalim žalujočim naše sožalje!

Dolgoletni naročnik »Slov. gospodarja« umrl v Jarenini. Dne 29. decembra smo pokopali 78 letnega Mihaela Šabeder iz Vukovskega dola. Ker je bil umrl dolga leta naročnik »Slov. gospodarja«, zato se ga spominimo s par besedami. Mož je bil stara korenina, kakor jih je danes žal le malo. Skozinskož pošten, delaven kot čebela, globoko veren, z eno besedo, mož na svojem mestu. Kot reven viničar si je s pridnostjo ustvaril lep dom v Vajgmu, kjer je pridno obdeloval svoj vinograd. Vzgojil je šest otrok, ki so vsi dobro preskrbljeni. Sin Ivan je ugleden posestnik v Gačniku, sin Franc je v službi pri davčni upravi v Mariboru, sin Rudolf je železničar, ena hčerka je posestnica, a ena je žena železničarja v Mariboru, medtem ko je sin Jožef posestnik v Vukovskem dolu, kjer je rajni Miha tudi umrl. Kako je bil od vseh Jareninčanov spoštovan, je pričal njegov pogreb, ki se ga je udeležilo veliko število župljanov. Poštenemu in vernemu možu želimo, da bi užival večno plačilo v nebesih, njegovim otrokom in vsem svojcem pa naše sožalje!

Dobrega očeta so pokopali pri Sv. Trojici v Sl. goricah. Dne 22. decembra je umrl Jakob Šalamun v 78. letu starosti. Pokojni je bil šest let vdovec in je zadnje ure preživel pri svoji najmlajši hčerki v občini Osek, kjer je z zgledno pridnostjo dolgo let izvrševal poklic kovaškega mojstra. V zgled drugim slovenskim družinam moramo pripomniti, da je bil rajni oče 14 otrok, od katerih jih deset še živi in si v Nemčiji, Franciji in Zagrebu služijo vsakdanji kruh. Radi težkih mednarodnih razmer se vsi otroci niso mogli udeležiti pogreba, kar jim le zvečuje žalost, ki jo občutijo ob izgubi dobrega očeta. Prizadeti družini izrekamo sožalje, rajnemu očetu pa želimo, da počiva v božjem miru!

Ljuba mama, ni te več... To žalostno resnico je doživela dobra družina Felicijan v Gradenščaku, ker ji je božja poslanka ugrabila blago mamico. V onih dneh, ko so razcvetele kri-

Nemška in italijanska komisija preizkuša nove iznajdbe glede vožnje tankov preko ovir

V njih je prostora za osem oseb v ležečem stanju ali za 22 lažje ranjenih vojakov. Med vožnjo skrbe izšolani sanitetci za ranjence. Da je ta letala takoj lahko spoznati, so povsem belo pobarvana, na krilih imajo velike rdeče križe. Doslej so taka letala rešila življenje več tisočim ranjencem, pišejo nemški listi. Nagla odprema ranjencev je zelo važna, posebno pri onih, ki so ranjeni v trebuh ali čreva, že med vožnjo so jim nudili pomoč, po štirih urah so bili v bolnišnici že operirani.

Najdaljša cesta na evropskem severu. Norveška je tista dežela, ki se danes lahko ponaša s tem, da ima najdaljšo cesto v vsej severni Evropi. Cesta je speljana med Mosjenom in Kirkenesom ob obali Barent-

glavo in drobnimi, ostrimi očmi. Ljudje so mu rekali: Migee, ker je mihal zdaj z uhlji, zdaj s prsti, zdaj z nosom, miren še v spanju ni znal biti. S pravim imenom se je pisal Jaka Hudopisk. Pravega dela ta človek ni imel. Nabiral je smolo, kuhal razne »čudodelne« masti, prodajal je zdravilne rože in koreninice, zraven pa barantal z divjimi lovci in jim spravljal njihov plen v denar. Zaslužil pa je tudi s svojimi coprnijami in spretnostmi, ki jih je radovednim ljudem kazal. Tudi danes je »copral«.

»Vsak en dinar mi dajte pa vam povem vse karte po vrsti, ne da bi katero pogledal,« je dejal s svojim hreتلjivim glasom, pri tem pa mešal karte.

Od vseh strani so prileteli dinarji. Migee jih je spravil, karte še enkrat premešal in si jih položil na svojo štirioglato glavo pa jel eno za drugo snemati in, ne da bi jih kaj pogledal, je vsako prav pogodil. Pri stranski mizi pa, precej daleč od te družbe, je slonel Judež pred kozarčkom žganja, kakor da je z vsem svetom skregan in kakor da se za nikogar ne meni. V resnici pa je dajal »coprniku« z nogami, z rokami in s pipico v ustih skrivna znamenja, po katerih je »Migee« lahko uganil, katero karto si je na glavi vzdignil.

»A, to ni nič, saj to smo že tolikokrat videli, da nam ni kaj novega,« se je obregnil eden od gledalcev. »Na, tu imaš dvodinarski denar, udari ga skozi mizo, če moreš!«

Coprnik se je s kazalcem potrkal po glavi — zabobnelo je kakor iz prazne skrinje — in se je zarežal:

»Hehehehe, moj kralj Škorpion je velik gospod. Za uživa dva dinarja ti ne bo copral.«

»Na, kovača! Udari ga skozi mizo!«

»Hehehehe, za deset dinarjev se moj kralj Škorpion ne da priklicati. Jaz sem mislil, da ste gruntarski pobje in ne bajtarji. Ali pa morda gruntarski tudi že samo dinarje prešteвате?«

»Hudirja!« se je zadril Nadvornikov Peter, županov sin, postaven, prevzetan fant. »Tu imaš!«

Zagnal je dvajsetak po mizi.

»Hehehehe — ta prav poje — na tako cingljanje se bo kralj Škorpion zbudil, da.«

Coprnik je urno povil kozarec s papirjem, ga poveznil na dvajsetak, po bliskovito, je zamahnil in velel: »Hokus pokus okulorum — reks eks!«, udaril z desnico po papirju — tenko je zacingljalo — v tem hipu pa je že potegnil kozarec z dvajsetakom izpod mize. Pomuzal se je in v taknil denar v žep, gledalci pa so zijali vanj z odprtimi usti.

»Hoho, zdaj bi mi pa radi tudi videli tistega tvojega kralja Škorpiona, ki take čudeže dela,« se je zadril županov sin.

»Hehehehe, seveda ga boste videli, seveda — ne le enega, štiri kralje boste videli. Na, potegni!«

Lepe knjižne nagrade!

Vsakdo, ki kupi iz Cirilove knjižnice Karl Maya in druge knjige, dobi za vsakih polnih 50 din kupon s številko, s katero se udeleži nagradnega žrebanja z dobroti po vrednosti 2000, 1000, 500 din in drugimi mnogimi nagradami! Pišite takoj po seznam naših knjig in načrt nagradnega žrebanja!

**T. SKARNA SV. CIRILA
MARIBOR - PTUJ - TRBOVLJE**

zanteme, jo je vrglo v bolniško posteljo, dobila je vnetje pljuč. Vendar je to bolezen že prebolela ter je ozdravljena šlo k okrevanju. Nenadoma pa je prenehala biti to od bolezní slabotno, a verno in plemenito srce, ki je tako vroče hrepenelo, da bi vsaj doživelo še dan nove sv. maše najstarejšega sina Lojzeka, ki študira v Varaždinu. A sklepi božjih načrtov so tekli drugače. Umrla je v 56. letu, potolažena z milostmi sv. zakramentov, s katerimi se je mnogokrat v življenju napajala. Lep pogreb na kvatno soboto je izpričal njeno priljubljenost in spoštovanje, ki ga je uživala med vsemi. Pretresljivo so odmevale v srcih vseh navzočih besede g. župnika, ki je ob grobu govoril v slovo. Vsak je občutil grenko bolest moža, ki je z najmlajšim mladoletnim sinom prepuščen trpici usodi življenja, katerega ne bo več gredo toplo sonce materine ljubezni in dobrote. Daj Bog, da bi potrti mož in oba sinova našla tolažbo v božjem Srcu! Dobri, verni mamici pa naj bo dan večni mir in pokoj!

V Ljutomeru smo ob veliki udeležbi pogrebcev pokopali ključavničarskega mojstra Karla Karbo. Rajni naj počiva v miru — žalujočim naše sožalje!

Učence deske šole umri v Lešanah. Pokopali smo učenca deske šole Ivana Tropenauerja. Vsa deska šola se je udeležila pogreba. Ob grobu sta mu spregovorila gg. katehet in razredni učitelj. Pevci deske šole pa so svojemu tovarišu zapeli v slovo »Vigred se povrne«. Naj mu sveti večna luč — žalujočim pa naše sožalje!

Na novega leta dan je preminula v Borislavcih pri Ptuj komaj 29 letna posestnica Marija Siter. Pokopana je bila ob zelo veliki udeležbi 3. januarja pri št. Vidu pod Ptujem. Rajni naj sveti večna luč — žalujočemu možu in sorodnikom pa naše sožalje!

Smrt pri Sv. Barbari v Halozah. Na Stefanovo smo pokopali Marijo Blažek, posestnico iz Gradišča. Rajna je umrla po kratki bolezní v starosti 79 let in zapušta moža in štiri preskrbljene otroke, katerih en sin živi v Njujorku v Ameriki, drugi sin pa v Ptuj, ki je bil že tudi ptujski mestni župan. Obe hčeri pa sta v domačem kraju. Vsein žalujočim naše sožalje, rajni pa večni mir in pokoj!

ju. Vsein žalujočim naše sožalje, rajni pa večni mir in pokoj!

Smrt je pokosila 28 letnega fanta pri Sv. Andražu v Halozah. V nedeljo, 22. decembra, na sklepní dan sv. misijona, nas je pretresla žalostna vest, da je umrl Janez Hriberšek iz Vel. Varnice, star komaj 28 let. Pokojni je še 16. decembra opravil razna gospodarska dela in še do večera bil vesel, kakor je bila njegova navada, zvečer pa ga je stresla mrzlíca in položila v posteljo, iz katere ni več vstal in mu je huda pljučnica pretrgala nit življenja. Pri odprtem grobu so se od rajnega poslovili pevci s pesmijo. Dragi Hanzek, počivaj mirno pri Bogu in se oziraj na nas, svoje prijatelje, ki smo ostali še v dolini solz! — Žalujočim naše sožalje!

V novoletni noči je umrl 53 letni dr. Oskar pl. Schweickhardt (švajhart), lastnik graščine Vinarje v župniji Prihova. Radi hudega kašlja se mu je odprla na vratu žila odvodnica. Ker mu zdravnik ni mogel doma ustaviti odtoka krvi, so ga prepeljali v mariborsko bolnišnico, kjer pa mu tudi niso mogli pomagati. Rajni je bil po veri sicer protestant, pa je vendar daroval velike vsote za cerkve. V župni cerkvi je po svetovni vojni sam kupil veliki zvon, pri podružnici sv. Jošta pa je kupil mali zvon. Njegova še živa gospa Helena pa je nabavila lep antependij za veliki oltar v župni cerkvi. Tudi sicer je revežem rad pomagal. Bog mu bodi plačnik!

Dne 28. decembra smo pokopali ob lepi udeležbi pokojnika Ivana Pokleka iz Vrlikega vrha. Bil je zgleden krščanski oče in zavezanec Slovenec. Dolga leta je bil član občinskega odbora ter odbornik Hranilnice in posojilnice. Naj bo umrlemu lahka slovenska zemlja in naj mu sveti večna luč! Svojcem naše sožalje!

Umri je naš zvest naročnik pri Sv. Primožu na Pohorju. Proti koncu leta nas je zapustil zvesti faran Gašper Eric, p. d. Škrubejev oče. Bil je v resnici vzor katoliškega moža in družinskega očeta, poštenjak od nog do glave. Z neumorno pridnostjo je zboljšal svojo sicer ne najboljšo kmetijo in jo še precej povečal ter jo kot tako predal svojemu sinu Štefanu, potem ko je tudi hčeram — po večini že poročenim — preskrbel primerno dediščino. Bil je zares zgled rednega, delavnega in zelo pobožnega moža. In tako je odgojil tudi vse svoje številne otroke. Dolga leta je bil odbornik bivše šentprimoške občine, načelnik šolskega odbora, nekaj časa tudi cerkvenega konkurenčnega odbora; vse posle je zvesto izvršil, kakor je bilo treba. Naj mu bo v »Slov. gospodarju«, katerega naročnik je bil dolga leta, s tem postavljen skromen spomenik. Da, ko bi bili tudi vsi drugi naši gospodarji tako delavni, skrbni, skromni in pošteti! Kako drugačno bi bilo naše splošno gospodarsko stanje! Koliko manj »huba in zadolženih kmetij! — Naj počiva v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Mizarski mojster umrl v Gornjemgradu. Kot zadnji v minulemu letu je umrl 66 letni Anton Poiskruh, mizarski mojster. Pokopan je bil ob veliki udeležbi na Stefanovo. Blagemu rajnemu naj bo Bog obilen plačnik!

Smrt skrbne matere v Razboru pri Zidanem mostu. Na Stefanovo je bil pogreb Amalije

Kratke tedenske novice

Naš notranji minister je razpustil 31. decembra Ujedinjeni radniški sindikalni savez Jugoslavije, ki je bil v rokah marksistov.

Bolgarski ministrski predsednik Filov se je mudil nekaj dni v Nemčiji, kjer je imel sestanke z nemškimi vodilnimi politiki. Pri teh razgovorih je šlo za prilagoditev Bolgarije željam in potrebam Nemčije in Italije, kar pa zadeva na velike ovire pri bolgarskem narodu.

Bivši poljski maršal Rydz Smigly, ki je pobegnil iz Rumunije, se je zatekel v Turčijo.

Na meji proti Nemčiji, Švici in Franciji se nadaljujejo v Alpah utrjevalna dela italijanske obrambne črte.

V odgovor na brzojavno čestitko k Novemu letu je brzojavil Roosevelt italijanskemu kralju željo, da bi bil italijanski narod v Novem letu osrečen in da bi mu bil omogočen pravičen mir.

Italijani so poklicali svoje letalstvo z Rokavskega preliva.

»Bitka pri Bardiji mora biti Italijanom strašen opomin«, je rekel po radiu italijanskim vojakom Ansaldo, italijanski časnikar in zaupnik Mussolinija ter zunanji minister grofa Ciana.

Mussolini je bil med prazniki in po padcu Bardije v avdienci pri italijanskem kralju.

Maršal Petain je preosnoval francosko vlado. Namesto dosedanjih ministrov je bil pod vodstvom Petaina osnovan triumvirat (vlada treh moči), katerega tvorijo admiral Darlan, vojni minister general Huntzinger ter zunanji minister Flandin.

Proračun Petainove francoske vlade znaša za prvo letošnje trimesečje 40 milijard frankov. V to vsoto so vračunani stroški za plačevanje nemške zasedbe in razne izredne potrebe.

Angleški radio je poročal med prazniki, da je prestopilo na angleški otok 15 nemških pehotnih vojakov. Poudarili je kot zanimivost, da pripada teh petnaest infanteristov osemim različnim nemškim trupam.

Sovjetski poslaniki v balkanskih prestolnicah so bili poklicani v Moskvo, da poročajo vladi o položaju na Balkanu.

Vojaško službo je podaljšala sovjetska Rusija od dveh na štiri leta.

Rooseveltove protikandidat pri lanskem predizbirnem volitvah Willkie je kritiziral Rooseveltovo novoletni govor samo radi tega, ker ni govoril še bolj odločno za pomoč Angliji.

Predsednik ameriških Združenih držav Roosevelt je otvoril na Kraljevo z velikim govorom 77. zasedanje ameriškega kongresa ali parlamenta. Med drugim je posebno poudaril, da ne bodo Združene države nikoli dopustile, da bi pristal ameriški narod na mir, ki bi ga narekovali napadatelji. Kot boriteljica za svojo svobodo bo dala Amerika boriteljcem za svobodo na razpolago vse: ladje, letala, orožje in municijo. Rooseveltov govor je bil sprejet od parlamenta z navdušenjem.

Ali imate toliko poguma, da boste nagovorili soseda, da si bo naročil »Slovenskega gošparja«?

Coprnik mu je ponudil kup kart. Res je potegnil Peter karovega kralja, sosed je potegnil srčnega, tretji križvega in četrti pikovega. Začudeno so se fantje spogledali. »Migec« jim je pobral vse štiri kralje in jih je pomešal med druge karte, pri tem pa se je zadržal tja na Judeža:

»He, ti tam, ne dremliji! Oči odpri, štirje kralji ti lezejo za uhlje.«

Vtem je zagnal vse karte Judežu v glavo. Ta se je naglo obrnil in se stegnil desnico z razprtimi prsti, kakor da se brani. Pa glej! Na koncu njegovih prstov so obvisle štiri karte: karov kralj, srčni kralj, križev kralj in pikov kralj. Nekaj sekund so karte tako obstale in vsak jih je lahko videl, potem so popadale ena za drugo na tla. Gledalci so se zakrohotali in zaploskali, Judež pa je pobral karte po tleh in jih je nevoljno in godrnaje tagnal spet nazaj na mizo.

»Tvoji kralji so vsi iz papirja,« se je oglasil Laznikov hlapec. »Pokaži nam kakega živega!«

»To je nevarna reč, to je greh,« je hretil Migec. »Če vzameš ti na svojo vest, pa bi. Kaj plačaš?«

»Kovača.«

»Kaj kovača! Pet jih mora biti. Za manj ne grem poskusati.«

Fantje so denar kmalu zvrgli. Coprník je spet štirim ponudil karte in res so spet potegnili same kralje. Coprník je začel skrivnostno po zraku mahedrati, večkrat je pihnil

skozi rokav, potem je vzel škatlo iz žepa, vtaknil je one štiri karte s kralji v njo, jo zaprl in jo prevezal. Nato je pomahljaj: »Hokus pokus okulorum« in podal škatlo županovemu Petru, češ naj jo odpre. Ta jo je odvezal in odprl — in glej, štiri žive miši so skočile iz nje...

Nastal je vrišč, coprník pa je komandiral: »Okulorum, reks eks! Miška, miška, marš, miš!« Takoj so poskakale miši, ki so letale po mizi, nazaj v škatlo. Vse je tiščalo glave vkup, zraven pa se niso mogli nasmejati, ko je coprník škatlo spet skrbno prevezaval. Ko je bila križem počez zvezana, jo je dal Laznikovemu hlapcu. Ta jo je odprl, toda v njej so bile spet prejšnje štiri karte s kralji, o miših ni bilo ne duha ne sluha.

Zdaj so se gledalci resno spogledali. Hip nato pa so se začeli dajati in kregati, eni so rekli, da za vso coprníjo ni nič drugega ko nenavadna spretnost, drugi pa so dejali, da je to res coprníja in da ima pri tem sam peklenšček kremplje zraven.

Migec pa je migljaj z uhlji, z nosom, tresel je glavo in se režal, da ga je bilo kar groza pogledati.

»Hehehehe,« se je hihital, »moj kralj Škorpíjon ve vse in zna vse.«

»Ti,« se je oglasil Praparjev Nace, bradat bajtar, »če tvoj coprski kralj res vse ve, ti bo tudi povedal, kdo je bil tisti, ki je Hudičev graben preskočil.«

Judež je napel ušesa.

skega morja, ki se razprostira med Spitzbergi in Novo Zemljo. Dolga je 1500 km. Gradilo jo je 8300 norveških delavcev pod vodstvom nemških inženirjev samo štiri mesece.

Vožčen mož proti razbojnikom. Neka kalifornijska zdravnica je čestokrat z avtomobilom obiskovala po oddaljenih vaseh in samotnih naseljih bolnike. Večkrat se ji je primerilo, da je nalezela na potepuhe in razbojnike, ki jim je jedva odnesla pete. Ker svojega nevarnega poklica le ni hotela opustiti, si je dala narediti moža iz voska v naravni velikosti, ga oblekla v policijsko uniformo ter posadila v avto na zadnji sedež. Poslej je bila na vožnjah po samotnih krajih varna.

(Dalje sledi)

Deželak, skrbne matere iz Paneč. Kljub silni burji je bilo veliko pogrebcev. Prijatelji so se ji hoteli oddolžiti za ljubezen z veliko udeležbo na pogrebu. Rajna naj počiva v miru — žalujčim naše sožalje!

Smrtina kosa pri Sv. Pavlu pri Preboldu. Ob koncu pretečenega leta je začela smrt neizmerno kosti v našem okraju. Nekaj čudnega je, kadar pride s koso v Dolenjo vas, hoče pograbiti najmanj tri ljudi zaporedoma. Par dni pred Božičem smo pokopali 84 letno preužitkarico Skok Nežo. Na biljo pred praznikom je umrla vdova posestnica mlina in žage Marjeta Cestnik, katera je vzgojila sedem otrok. Bila je vzorna krščanska mati. Ti dve sta stanovali vsaka na drugem koncu Dolenje vasi. Ob mrtvaškem odru slednje so se pogovarjali na sveti dan ljudje, ki so prišli kropiti rajno, da smrt ne bo naprej v vasi mirovala, dokler se ne zadosti še s tretjo osebo. In zgodilo se je. V nedeljo zvečer pa je pograbila smrt moža in očeta duhovske hiše Janeza Škorjanc iz sredine vasi. Zjutraj je še bil previden s sv. zakramenti. Ko mu je pozneje zdravnik zatrdil, da ima srce in pišču zdrava, da je posledica teh slabosti samo poapnenje žil, se je šalil, rekoč: »Potem pa še ne bom smel umreti, čeprav si želim, ker sem pripravljen.« V rajnikovo hišo je zahajal in se zahaja »Slov. gospodar« najbrž nad 50 let. Prav tako tudi knjige Družbe sv. Mohorja. Ne samo naročnik, ampak tudi točen

plačnik! Iz te hiše so vzrasli od treh rodov zaporedoma po en duhovnik. Tudi v sorodstvu po stari mami Luskarjevi. Stric rajnega pok. g. Franc Škorjanc, župnik, je umrl leta 1924; brat rajnega g. Matija, župnik v pok., pa bo obhajal 10. avgusta letos zlato sv. mašo v št. Pavlu. Sin rajnega pa je kaplan v Hrastrniku. Pogreb je bil na novega leta dan ob obilnem spremstvu. Domačemu g. župniku sta asistirala gg. Alojzij Gabor in sorodnik Viktor Breznikar. Za krsto pa smo videli še dva gg. duhovnika, sina Jožeta in bratranca Luskarja, salezijanca iz Celja. Brat-zlatomašnik pa radi starosti in onemoglosti ni mogel spremljati rajnega. Člani Fantovskega oddelka so v krojih nosili krasne vence. Gasilci so se udeležili pogreba v obilnem številu, tudi iz sosednih vasi. Cerkevni pevci so pred domačo hišo in na pokopališču zapeli rajnemu v slovo. Rajni bo ostal vsem v lepem spominu. — Dne 2. januarja sta umrli zopet dva. Tri mesece stara hčerka šentpavelskega brivca g. Goloba, stanujočega tudi v Dolenji vasi. Nato se je preselila smrt v Kaplo vas. V viničariji so našli mrtvega — najbrž zadetega od kapi — p. d. Kladnika, krepkega moša šestdesetih let. — Dne 3. januarja pa je umrla v Sv. Lovrencu Pavla Ternovšek, mlada žena tkalskega nadmojstra v tkalnici »Prebold«. — Naj vsi počivajo v miru, žalujčim ostalim pa naše sožalje!

CROATIA BATERIJE
zepne anodne-ogrevalne, izdeluje samo domača tovarnica
CROATIA
tovarna baterij
JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturska 69.

— Krajevna KZ sporoča, da bo v nedeljo, 19. januarja po sv. maši v šoli govoril o gozdarstvu g. okrajni gozdarski referent inž. Miklavžič iz Maribora. Ker bo g. inženjer nam Pohorcem v korist napravil tako dolgo pot, je dolžnost nas vseh, da ga vsi gremo poslušati. Govor bo o tem, kako je treba izračunati množino rezanega in okroglega lesa in kako se določi množina stoječega lesa. Mislimo, da bo to predavanje vsakemu pohorskem kmetu zelo koristilo. Les je naš zaslužek. Les mora biti tudi naša skrb! Zato še enkrat vsem: Poskrbite za veliko udeležbo!

Dravsko polje

Vurberg. Kot doslej že več let, je tudi letos šolsko upraviteljstvo s pomočjo Protituberkulozne lige in dobrotljivih src priredilo božičnico šolski deci. Bog poplačaj vsem, ki lajšajo bedo siromašnih ljudi! — Vrata v novo leto so se odprla in z zaskrbljenim obrazom smo stopili skozi nje, čeprav nam vsak prijatelj in vsak, ki smo ga v teh dneh srečali, želel srečo, bogastvo itd. A kaj, ko je pa sreča opoteča in ne vemo v kakšni obliki bo prišla in v čem se bo izkazala. Opirjemal se bo vsak različnih sredstev, da srečo doseže, a ne smemo pozabiti na poštenje, vernost in zvestobo nalom, ki jih katoliški tisk širi. Orožje proti vsem motilcem miru in ljubezni, sejalcem sovražstva in odpadništva je bil in bo ostal krščanski časopis. Zato bi lepo priporočal: ostanimo svojim glasilom vsi zvesti in se tudi prebudimo ter ga razširimo med našim krogom!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Še vedno smo pod utisom strašne izgube našega narodnega voditelja g. dr. Antona Korošca. Njegovega višarjskega pogreba se je udeležilo številno zastopstvo; tudi Fantovski odsek je bil zastopan po nabesničku br. Domanjku in blagajniku br. Korparju. Raven žalne seje vseh društev smo zadnjo nedeljo v decembru imeli še skupno »farno žalno proslavo«, na kateri sta govorila bogoslovca g. Petek iz Frana in domačin g. Fideršek. Deklamirala pa sta dijak Zdošek in T. Bele. — V časopisnem agitacijskem tednu so prišle najprej na vrsto Apaše, ki so se sijajno izkazale! Saj si jih je 36 na novo naročilo »Slov. gospodarja« in 3 »Nedelje«. Posnemajte! — Zadnjo nedeljo so gostovali pri nas sosedni šentvidčani. Z velikim uspehom so nam predvajali spevoigro »Opat in grof«. — V nedeljo, 12. januarja, bo po večernicah tretje mesečno prosvetno predavanje, in sicer tokrat o zdravstvu. Gospa Kebrič, pomožna samarijanka RK v Mariboru, bo govorila o »Negi bolnikov ter prvi pomoči v nezgodah, ranah, opeklinah in ozeblinah«.

Dopisi

Mišniska dolina

Sv. Danijel nad Prevaljami. Smo precej v hribovitih krajih. Glavni naši dohodki so sadje in les. Dan na dan pojejo po naših gozdnih žage in sekire smrtne pesmi gozdnemu drevju. Kaj bo? Tih in skrit je naš kraj, malokdo pride k nam. Zato moramo pa širši javnosti povedati to, da imamo pri nas tako slabe ceste, da se zdavnaj ne odgovarjajo predpisom in varnosti. Letos smo pridelali tako malo sadja, ko ni bila letina za to, zato tudi ni bilo mošta in ne žganja. Posledica tega je, da se tudi harmonika ne oglašja tako pogosto kot v drugih letih. Snega doslej še nismo dobili preveč, upamo pa, da ga bo še dovolj in da bomo lahko zvozili domov drva in steljo. Hud mrz nas je pa potisnil za peč in tam se pogovarjamo o vojni in podobnih stvareh ter premlevamo poročila iz »Slov. gospodarja«.

Kozjak

Gradišče ob severni meji. Na tukajšnji obmejni šoli smo 29. decembra praznovali veselo božičnico. Po raznih šalivih in resnih deklamacijah ter petju šolskih otrok so bili ti deležni obdaritve z obvalom, z blagom za obleke in perilo. Zahvaliti se moramo Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, nadalje g. ravnatelju Mastnaku in klasični gimnaziji v Mariboru, tovarnarjem Rosner in Huter ter drugim, ki so prispevali k tej res potrebni obdaritvi. Hvaležni smo pa tudi šolskemu vodstvu za to uspelo prireditve. — Poročamo z veseljem še to

novico, da je bil predsednik šolskega odbora in vrli narodnjak Gregor Železnik odlikovan od kralja z redom sv. Save V. stopnje. K zaslužnemu odlikovanju čestita odlikovancu »Slov. gospodar«!

Pohorje

Sv. Martin na Pohorju. Tudi pri nas napredujemo. Tukajšnja ljudska šola s šestimi oddelki je imela do letošnjega šolskega leta samo tri učilnice. Krajevnemu šolskemu odboru se je v letošnjem šolskem letu posrečilo, da je izposloval najem četrte učilnice v gasilekem domu. Šolski upravitelj je nabral med občani 7000 din prostovoljnih prispevkov za preureditev dvorane gasilskega doma v četrto začasno učilnico in za nabavo novih klopi ter drugega razrednega inventarja. Vsem dobrosrčnim darovalcem iskrena hvala. Storili ste veliko delo krščanske ljubezni do otrok v kraju. Šolski prostori so bili za tako veliko število otrok pretesni. Z vašo pomočjo smo vsaj za silo uredili slabe šolske razmere. Čaka nas še mnogo potreb v šoli in izven nje. Treba bo dobiti vsaj še eno učno sobo, da bodo vsi učenci imeli dopolnileški pouk. Popraviti bo treba razpadajočo streho na šolskem poslopju. Planinci bodo morali počasi misliti na svojo šolo itd. Dobra šola je najboljša dota za vsakega otroka. Lepa šola je vsakomur najlepši dokaz, da občani svoje otroke ljubijo in da zanje lepo skrbijo. Lepa hiša, dober gospodar! Lepa šola, skrbni občani! Kdor več zna, več ve! Zato podpirajte šolskega upravitelja pri stremljenju, da bo tudi v šmartnem nekoč lepa šola.

Januš Golec:

Hči mariborskega mestnega sodnika

Ljudska povest iz junaške dobe obrambe Maribora pred Turki leta 1532.

»Gospoda, jaz sem Krištof Wildenrainer, rojen Mariborčan. Kakor vidva, sem tudi jaz okušal v mlajših letih kruh preprostega »landsknehta«, preden so me povabili v stotnika in mi zaupali z najvišjega mesta radi junaških činov nad Turki službo sodnika in poveljnika rojstnega mesta — Maribora.«

Kratka in jedrnata predstava ni samo zbližala trojice, ampak jo celo spoprijateljila v najkrajšem času. Par krepkih požirkov najboljšega iz globokega pinta in že so vrel iz gospoda Krištofa najdrznejši vojni doživljaji iz dobe navadnega »landsknehta« do stotnika pod junaškim Jurijem pl. Frundsbergom.

Kakor hitro mu je bila poverjena služba mestnega sodnika, že ga je doletela najtežavnejša naloga: razklopnoti utrdbe mestnega obzidja popraviti, založiti z orožjem ter strelivom in izvežbati meščane z okoličani za obrambo.

V dveh letih se je spremenil Maribor v tako močno trdnjavo, da so si pred tremi leti Turki na pobegu izpred

1 D. aja trikrat pošteno polomili zobe, ko so se hoteli polastiti obravrskega mesta z naskoki, pri katerih je na, adala prav za prav peščico dobre izurjenih branilcev kot listja in trave številna mohamedanska zalega.

Že pred oblego Maribora leta 1529. je bil kot poveljnik toliko previden, da je ustvaril poleg ojačenega mestnega obzidja ter poglobitve obrambnih jarkov v obsežni zunanji utrdbi manjšo notranjo s tem, da je spremenil mestno pokopališče okrog župne cerkve svetega Janeza v tabor kot zadnje obrambno zatočišče za primer, da bi uspel sovražniku na kakem mestu vdor skozi prvi obrambni obroč.

Sicer je bila ta previdnost tedaj odveč, ker napadalci nje: vdrl preko obzidja, dasi so zanetili silovit požar na Koroški cesti s pomočjo gorečih puščic, bo pa imel tokrat manj dela glede zavarovanja napram vsemu mogočemu in nemogočemu.

Delavni, hrabri in res neustrašeni gospod Krištof bi bil razdril še marsikatero iz poglavja o svojih junaških zaslugah, da se niso odprla vrata in ni vstopila hčerka, katero je predstavil in jo obenem pokaral:

»Kunigunda, kje si se zamudila tako dolgo, da mortam pri dobrem vinu gladovati s tako odličnima gostoma?«

Običajni predstavniki stisk rok je bil spremljan od strani gostov z največjim začudenjem, od strani gospice Kunigunde pa s škodočelnim posmekom in z glasno pripombo:

Piščanci kot martinčci. Posebne vrste ptic žive v krajih ob največji reki na svetu, ob Amazonki. Prav za prav so to neke vrste piščanci. Ko zapuščajo gnezdo, so spočetka zelo nerodni, oziroma bi bili nerodni, če bi »odhajali v sveto« po dveh, tako kakor pri nas. Toda ti ameriški piščanci so se menda tudi naučili ameriške iznajdlivosti. Iz gnezda odidejo »po vseh štirih«, to se pravi, po nogah in perutnicah. Pri svoji hoji, ko se opirajo na močno razvite perutnice, so kar precej podobni martinčkom. Druga zanimivost teh amazonskih piščancev pa je v tem, da so njihove perutniške oborožene z nekakimi krempljčki s palcem in štirimi prsti. To je nekaka njihova roka, s katero se lahko